

Trebuie să vă povestesc despre băiatul meu, Matei. Are un obicei îngrozitor: nu adoarme până când nu-i spun o poveste. Știu, o să ziceți că și voi faceți la fel. Numai că el nu se mulțumește cu orice poveste. Nici să n-audă de *Cenușăreasa*, *Harap-Alb*, *Jack și vrejul de fasole* sau altele asemenea, pe care le știți și voi și vă plac. Nu. În fiecare seară, îmi zice:

– **MAMI, AZI VREAU UNA CU...**

Se gândește un pic, privește în jur și, cu un surâs nevinovat, continuă:

– **UNA CU UN GEAM.**

Și eu trebuie să inventez pe dată o poveste cu un geam.

Dacă e prea scurtă, se supără și nu mai adoarme. Dacă e plicticoasă, iar se supără și tot nu adoarme. Dacă e prea lungă, tot nu e bine – și nu mă lasă să o termin pentru că vrea să afle mai repede sfârșitul.

leri mi-a cerut una cu un nas. Ei, spuneți și voi, ce poveste cu un nas se poate spune? Nu mi-a venit nicio idee, așa că am vrut să-l păcălesc cu Pinocchio, dar a zis că o știe și nu-i place și abia a adormit, după miezul nopții.

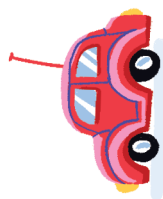
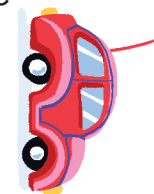
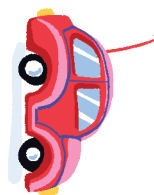
Mai nou, Matei a început să-mi ceară și povești pentru trezit dimineața. Nu se ridică din pat până nu inventez o poveste. În continuare o să citiți câteva povești cerute de băiatul meu.

Vă rog ceva: citiți-le și apoi chinuiți-vă și voi mămicile sau tăticii așa cum mă chinuie Matei pe mine. Cereți-le și lor să vă spună o poveste cu un perete, alta cu un buton, una cu o imprimantă sau cu un selfie. Sunt curioasă dacă se descurcă mai bine decât mine.

...CU O MAȘINĂ ROȘIE

În ziua când a împlinit cinci ani, Iosif a primit în sfârșit cadoul mult visat – o mașină roșie teleghidată. A fost tare bucuros. S-a jucat ore în șir și-a încercat o mulțime de manevre de Formula 1 prin toată casa. Apoi a ieșit afară, să le arate mașinuța și prietenilor. Iosif era foarte mândru și fericit și ardea de nerăbdare să se joace cu toții, însă a căzut pe gânduri auzind despre ce vorbeau ceilalți copii.

Vlad tocmai îl întrebase pe George, cel mai mare dintre ei:

— George, ce se întâmplă cu lucrurile când închidem ochii?

— Cum adică? a întrebat George nedumerit.

— Cât timp noi dormim, parcul nostru mai există sau nu? Dacă eu închid acum ochii, bicicleta mea mai există?

— Sigur. O văd eu.

— Și dacă nu se uită nimeni la ea? Nu dispare?

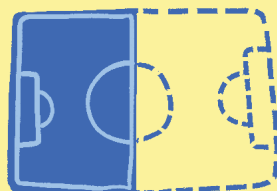

mama

tata

terenul de
fotbal

mașinuța roșie

bicicleta

— Iar a început savantul
cu întrebările! chicoteau ceilalți copii.

Dar Vlad nu s-a lăsat.

— Serios, George, tu ești sigur că toate
lucrurile – iarba, bicicleta... mașina asta
grozavă a lui Iosif – mai există și când
nu se uită nimeni la ele?

George, care de obicei reușea să
răspundă la întrebările ciudate ale lui Vlad,
ridică din umeri.

— Cred că da.

— Da' ce, zise un alt copil, când dormim
crezi că dispare lumea? Unde să dispară?

— Nu știu, zise Iosif, am întrebat și eu.

— Atunci poate că dispar și mama...
și tata... râse băiatul. George, spune-i
că-i o prostie. Hai mai bine să facem
un fotbal.

Au pornit cu toții către teren, vorbind despre altceva. Numai Iosif a rămas pe loc, cu mașinuța în mână, gândindu-se la întrebarea lui Vlad. Oare când el doarme, mașina lui mai există?

S-a frământat toată ziua. Închidea ochii și apoi îi deschidea brusc și se uita în jur să vadă dacă sunt toate la locul lor. Erau. Încă o dată. Ochii închiși. Parcă nimic nu se schimba. Dar noaptea?! Dormea ore în șir... mașina putea să dispară.

În noaptea aceea a încercat să nu doarmă. Voia ca toate lucrurile să rămână la locul lor. Îi plăcea camera lui așa cum era, mașina exact cum era. Spre dimineață, însă, tot l-a furat somnul. Nici în următoarele nopți n-a reușit să rămână tot timpul treaz. După nici o săptămână, avea cearcăne, era palid, iar părinții erau tare îngrijorați din cauza lui.

Tot străduindu-se să nu adoarmă, Iosif și-a amintit că citise mai demult o poveste în care fiul cel mic al unui împărat reușise să rămână treaz ca să păzească merele de aur cu ajutorul unor țepușe înfipte în jurul lui. Cum îl lua somnul și pune capul jos, își amintea de povestea cu țepușele și se trezea.

A reușit astfel să mai
rămână treaz încă o noapte.
A doua zi, l-a rugat și
pe tatăl lui să facă la fel,
de teamă ca nu cumva
în timpul nopții să-i
dispară mama.

Bineînțeles că cei mari n-au înțeles nimic din spaima lui. Au chemat un doctor. Iosif a închis ochii. Nu-i plăcea doctorul. El chiar putea să dispară.

Săptămâna următoare, îngrijorat că nu-l mai văzuse de ceva vreme la joacă, prietenul lui, Vlad, a venit să vadă ce se întâmplă.

— Ce-ai pățit? l-a întrebat el.

— Nimic, i-a spus Iosif. Dar cred că ai avut dreptate cu ce ai zis atunci. Nu putem fi siguri de ce se întâmplă cu lucrurile din jurul nostru atunci când nu ne uităm la ele. Nu vreau să se întâmple ceva cu mașina mea. De-asta nu dorm. Ție nu-ți pasă?

— Ba îmi pasă, zise Vlad. Dar ai mei nu discută... la 9 și jumătate, ochii închiși și la culcare. Și apoi, gândește-te, stai treaz la tine în cameră, dar restul lumii... marea, cofetăria... ce fac când nu le privește nimeni? Nu putem numai noi să salvăm lumea. Dacă o fi să mai dispară câte ceva... asta e... „așa a vrut Domnul”, cum zice bunica.

Iosif nu l-a ascultat nici pe Vlad. Mașina lui nu trebuia să dispară. Ținea la ea ca la ochii din cap. Așa că de atunci nu mai doarme. O bucățică de lume, inclusiv mașina lui roșie, e salvată de la o posibilă dispariție.

Dar cu restul lumii ce facem?

Dacă ne trezim într-o dimineață și observăm cum ceva – o bancă, o fotografie sau, cine știe, soarele – a dispărut din neatenția noastră?

Mati n-a auzit întrebarea. Adormise deja. Dar voi ce credeți? Ce e de făcut?

...CU O PANĂ

- Una cu o pană, Mati? Ce fel de pană? I-am întrebat nedumerită. Pană de vultur... pană de cauciuc... pană de curent...
- Una cu o pană de curent, mi-a comandat el.

Era o seară obișnuită, când toți ai casei se uitau la televizor, la Știri, emisiune pe care Simon n-o suporta deloc, fiindcă nimeni nu-i mai dădea atenție. Brusc, televizorul a amuțit. Luminile s-au stins și camera s-a cufundat în beznă.

- E pană de curent, a zis tatăl lui.
- Da, a zis și mama, în tot cartierul. Mă duc să aduc niște lumânări. Nu se mai vedea aproape nimic. Întuneric și liniște. Ochiul nu deslușea decât umbre. De undeva, de lângă fotoliu, Simon auzi o voce.

- Hei... psst... aici...
- Cine ești? Întrebă Simon curios.
- Sunt Pană-de-Curent. Hai cu mine în Țara Umbrelor.
- Acum? Mi-e frică, șopti Simon.
- De cine?

